№ 23. КИЇВ. ГРУДЕНЬ 1950 р. РІК ВИДАННЯ X ЦІНА 1 КРБ.

Перець

«...Вартість будівництва, незважаючи на значне зростання обсягу капітальних робіт, не знижується і лишається надмірно високою».

(З доповіді тов. М. О. БУЛГАНІНА на урочистому засіданні Московської Ради).

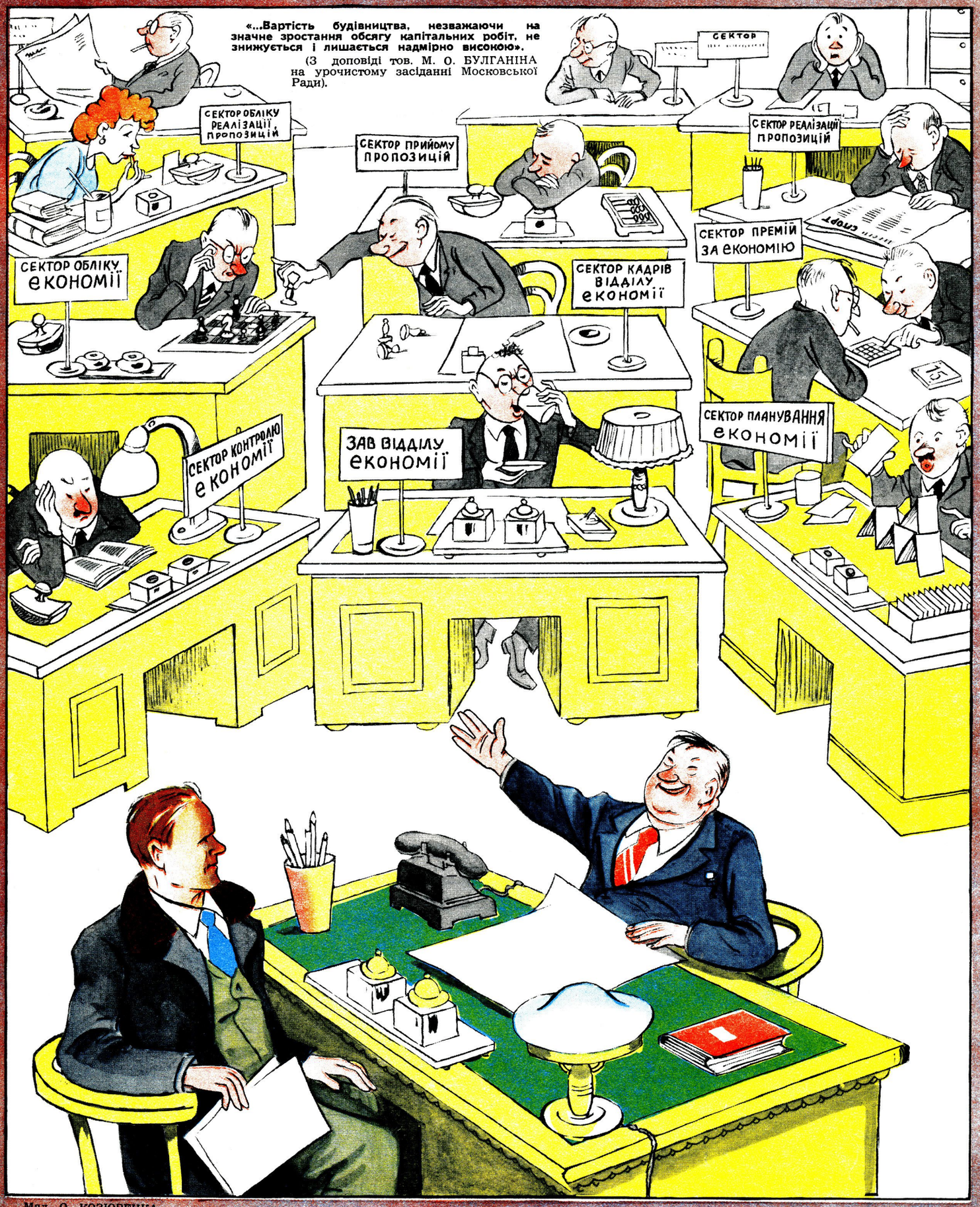

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

— Сподіваюсь, тепер не скажуть, що ми не боремось за зниження вартості будівництва.

Здоровенькі були!

Лист до начальника трамвайно-тролейбусного управління м. Києва т. СЛИША І. І., до директора тресту саночистки м. Києва т. МАКАРЕНКА П. С. і до всіх дуже поважаних товаришів, которі і т. д...

Здоровенькі були, шановний Іване Івановичу, двічі здоровенькі були, двічі шановний Петре Семеновичу, і тричі здоровенькі були, тричі шановні всі ті, которі і т. д...

Як би це так у вас, раз і двічі й тричі шановні, — та де там шановні...— дорогі!— товариші, делікатно, щоб ви не образилися, запитати: чи любите ви Київ? Наш чудесний Київ, наш зелено-кучерявий Київ, старовинний і водночас молодий наш Київ?

Так іще раз: чи любите ви, товариші, Київ?

От бачите: ви зразу дивуєтесь, знизуєте плечима, один на одного, а потім і на нас здивовано дивитеся і починаєте навіть гнівatися:

— Що, що?! Як, як?! Ми не любимо Києва?! Ми?! Та ми! Та ви! Та як ви смієте?!

Тихше, дорогі товариші, тихше! Не хвилюйтеся! Не гнівайтеся! Не нервуйтеся! Все вияснiться!

— Що таке,— дозвольте вас, дорогі товариші, запитати,— любов?

От ви вже й задумалися. І потихеньку собі прикидаєте: яка любов, до кого любов, за віщо любов? Чи за карі очі, чи за чорні брови, чи за тонкий стан?

Дозвольте пояснити прикладом.

От, приміром, Перець любить червону гвоздику! Що це значить? От що! Перець, як людина серйозна, знає, що любов на словах — не любов! Коли він уже ту гвоздику любить, то він хоче, щоб його кохана була якнайгарніша, якнайчепурніша і для всіх якнаймиліша. І щоб усі родичі, всі сусіди, всі знайомі і навіть незнайомі **ахкали:**

— Ах, як він її любить! Ви тільки подивіться, як він її голубить! Як він її водить, як за нею ходить!

І щоб сказали родичі та сусіди, та знайомі й незнайомі, коли б Перець узяв та й поставив на свою кохану-укохану ящик із піском?

Скандал! Правда?!

А от ви, шановний Іване Івановичу, взяли та й порозставляли на прекрасних київських вулицях незграбні, неоковирні ящики з піском!

І запоганили ними чудесні київські вулиці!

Ми розуміємо, що пісок потрібний і для трамвайних і для тролейбусних шляхів, щоб трамваї та тролейбуси не сковзалися на рейках та асфальтах,— так невже не можна було поробити ящиків пристойніших, красивіших і поставити їх не посередині тротуарів, щоб кияни спотикалися, а десь збоку, у куточку і т. д. і т. і..?

І ви, шановний Петре Семеновичу, невже не можете суворо наказати по своїй «лінії», щоб не стовбичили оті переносні смітники біля дворів і денно і нощно, видихаючи з себе у ніжні киянські носи запахи, які аж ніяк не нагадують «Белую сирень»?

Знову ж таки, ми не вимагаємо, щоб оте, що не добре пахне, вивозилося лімузинами, але як би до речі були для нього криті автомашини...

Тоді б ми повірили, що ви Київ любите, бо ви про його красу, про його вигоди, про його здоров'я дбаєте...

Такі-то діла...

Товариші пожежники! Здоровенькі були!

А чого, власне кажучи, ви посміхаєтеся? Хіба ви не понакидали на київських вулицях отих ваших чепурадлів — «утеплителів»... Ви гадаєте, що вони кращі й красивіші від тролейбусних ящиків із піском! Вони ще гірші, ще незграбніші! І ви думаєте, що через них не спотикаються кияни? Ще й як спотикаються!

А які ви, товариші пожежники, самі всі стрункі та красиві, та спритні, так навіщо ж ви себе компрометуєте такими «пам'ятниками»?

А чого ви заховалися, товаришу завміськторгвідділом? Бачимо, товаришу Костін! Ваші ларки, особливо ті, що овочами торгують, теж на погані хліви схожі!

А як можна побудувати й прикрасити такі ларки: очі б у себе вбирали!

Ні, дорогі товариші, не любите ви нашого славного Києва!

Якби ви його любили, ви б не так дбали про його красу, про зручність його симпатичних киян, про його славу найкрасивішого міста в світі!

Бувайте здорові.

Привіт од серця!

Від Вашого ПЕРЦЯ.

З КАРТОТЕКИ ПАЛІЇВ ВІЙНИ

ОБЕР-ЖАНДАРМ ЕТТЛІ

За наказом своїх американських хазяїв лейбористський прем'єр-міністр Англії Еттлі заборонив проводити в Шеффільді Другий Всесвітній конгрес прихильників миру.

Фотокарикатура Р. МАТУСЕВИЧА

— Которі тут за мир,— р-р-розійдись!..

СЕРЕД ХЕРСТІВЦІВ

Китайська народно-визвольна армія успішно здійснює операцію по визволенню Тібету.

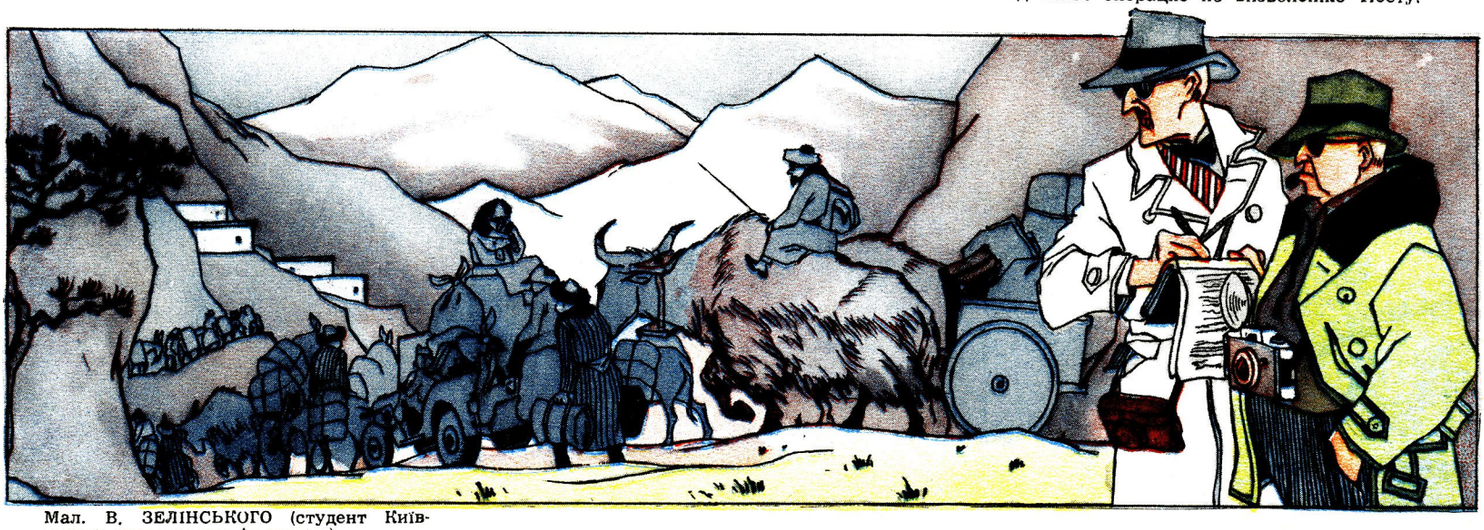

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО (студент Київського художнього інституту).

— Що ж писати про Тібет?
— Пиши — пропало!

Михайло ЧАБАНІВСЬКИЙ

Ілюстрації С. САМУМА

ЗАОКЕАНСЬКИЙ ОПТИМІСТ

Він був романтиком, містер Вудд, і ніколи не сумував. Які б там шторми не гуркотіли за бортом «Іллінойса», які б буруни не прокочувались по палубі судна, Вудд лишався вірним собі і хто завгодно міг би в найнебезпечніші хвилини почути його приємний баритон: «Ти мене мучиш, Мері, о Мері»...

Туго натягнуті троси кріплення поскрипують в такт ударам шторму, присадкувате судно «Іллінойс», повагом розгойдуючись на пінястих хвилях, занурюючись у чорну, мов смола, воду розлюченого моря, насилу пробивається вперед.

Вудд відігнув край важкого оксамиту, задивився в похмуру темряву ночі. Десь угорі, наче в небі, блимнув вогник маяка. Отже незабаром корабель підійде до берегів Румунії і порт цієї країни знову почує, як і кілька років тому, могутній сигнал «Іллінойса». Не раз перед війною доводилось містерові Вудду бувати в цій країні, і в нього залишились приємні спогади. Тут люблять торгувати, тут є справжні люди діла. Буде приємна стоянка, чорт забери! Розкішний номер готелю, краще котнарське вино, Тоніка. О, це справжня європейка, з витонченими манерами і жагучими чорними очима... Невеличка операція з деяким крамом — і містер Вудд знову наповнить свої кишені. Тоді — гуляй, адже гроші країни, яку представляє містер Вудд, мали колись тут владу богів!

Правда, так було до війни, після того в світі дещо змінилося. В Європі панують нові ідеї. Але що таке ідея порівняно з крупною асигнацією, яка може зігнути людину вдвоє, яка не має меж своєї влади? У кого кишені набиті заокеанськими асигнаціями, той всюди бажаний гість, той володар сердець!

Містер Вудд солодко посміхається. Раптовий поштовх судна пробуджує його. Уже ранок. Корабель загальмував, наче спіткнувся на рифі. Похмурий сірий туман колихнувся від важкого ревіння судна. Містер Вудд нашвидку вмився, змінив комірця, підстрибнув і, зробивши стійку, щосили забарабанив по чорному гумовому обличчю Джо. Так завжди починався ранок: містер Вудд посилав страшної сили удари на голову робота, що мертво посміхався, коливаючись на своїй чавунній підставці. Навіть тут, у каюті, містер Вудд почував себе, як на рингу.

Він різко штовхнув дверцята і в ту ж мить почув голос свого постійного супутника в плаваннях, кухаря Томмі:

— Гуд дей, містер!

Елегантний вельбот сковзнув по оліїстій поверхні води, берег знайомої пристані поплив назустріч. В порту було, як і завжди, шумно, багатолюдно. Мчали автомашини, навантажені різним крамом, рухалися самохідні підйомники, зосереджено снували вантажники, портові чиновники. Все так, як було і кілька років тому, коли містер Вудд востаннє відвідав оцей порт. Одначе вражала відсутність такої знайомої метушні маклерів, продавців живого товару, спекулянтів та інших комерсантів. Куди поділися знамениті румунські валютники?

Містер Вудд ішов до міста і що далі він ступав по бруку, то більше прикрощів траплялося на його шляху. В порту не було знайомого господаря готелю Інеску, у якого завжди зупинявся містер Вудд, не було і Тоніки... Це вперше його ніхто не зустрічав у цій країні...

На розі вулиці, що вела до центра міста, Вудд побачив знайоме приміщення готелю. На серці трохи відлягло. Ось зараз він побачить на вікнах ресторану воскові мертві квіти, голубі паперові занавіски — Інеску людина з розрахунком, скупий. Дивно, чому він не вийшов у порт до прибуття пароплава, як робив це раніш?

Містер Вудд рішуче штовхнув двері. В приміщенні ресторану сиділо лише кілька пасажирів — було ще рано. Підбіг офіціант, ввічливо запросив роздягатися, подав меню. Містер Вудд оглянувся навколо. Його спостережливе око відзначало, що в приміщенні сталися зміни. На вікнах не було воскових дешевих квітів, а стояли справжні квіти, замість паперових занавісок висіли шовкові. Невже Інеску забагатів? Містер Вудд гукнув офіціанта, той хутко прийшов, але не зігнувся вдвоє, не вклонився до землі.

— Кому належить оцей ресторан?

— Кооперативній артілі, містер.

— О! — містер Вудд проказав це «о», наче він був дуже радий. — А чи знає ваша кооперативна артіль, як готувати біфштекс?

Офіціант посміхнувся, кивнув на меню.

— Кожне блюдо, що тут позначене, буде готовим за десять хвилин. Що замовите?

— Слухай, милий, — містер Вудд натиснув на останньому слові, — чи можеш ти мені сказати, де подівся містер Інеску, господар цього готелю?

— Він працює в нашій кооперації, — спокійно відповів офіціант. — Покликати?

Поки офіціант розшукував Інеску, містер Вудд дивився у вікно, розглядаючи площу, яка лежала, мов на долоні. Снували туди й сюди люди, поспішаючи, випереджаючи один одного торгували магазини, виблискуючи гарно оформленими вітринами, мчали автомашини, проходили стрункими колонами моряки, чітко відбиваючи крок. Життя приморського міста було здоровим пульсом.

«Дивна річ, — думав собі містер Вудд, — виходить, що ідеї теж можуть перетворюватися в реальні справи. От хоч би взяти отой сквер, що прилягає до площі. Його добре пам'ятає містер Вудд. Тут завжди було людно — це місце знаменитого чорного ринку. В цьому сквері продавалося золото, кокаїн, турецький шовк, іспанські апельсини, палестінський шоколад...

Тут дзвеніли гроші всіх країн світу. Що завгодно можна було купити і продати тут з рук, минаючи митницю. Тепер у сквері не було метушливого торгового люду. Рівними рядками стояли молоді дерева, яскравіли квіти. На стовпах — гучномовці, діти грались на спеціальному майданчику...

Стукнули двері, до столу підійшов, низько нахиляючи голову, Інеску

— Хелло! — привітав його містер Вудд, присуваючи стільця. — Як поживає містер Інеску?

Сутулий, з зализаним проділом на голові, в чистому, як і завжди, комірці, Інеску раз по раз нагинав свою голову, низько вклонявся. Тягар минулого, довгорічна звичка давалися взнаки. Відповідаючи на запитання, Інеску розказував про роботу кооперації, де він був технічним інспектором, про зміни в місті.

Містер Вудд слухав розповідь колишнього господаря готелю і нетерпляче подзенькував чайною ложкою.

— Може містер Інеску скаже, кому можна добре продати долари і дещо з американського крамy?

— Це можна, — захитав головою Інеску, — правда, курс леї тепер дуже високий, анітрохи не нижчий за довоєнний, так що... одначе можна буде знайти потрібного чоловіка.,. Я постараюсь, містер...

Вудд презирливо посміхнувся, затарабанив по столі сухими пальцями.

— Курс леї, кажете? О, містер Інеску не позбавлений почуття гумору... Люблю веселих людей. Оптимізм, знаєте, мій кодекс ..

Потім лице містера Вудда скривилося.

— Лея? Та що ж це за гроші! Хіба є на світі валюта, яка змогла б порівнятися з американською? Увесь світ тремтить від одної згадки про нашу асигнацію! Невже і ви, містер Інеску, тее... заразилися комуністичними ідеями?

Інеску нервово замахав руками.

— Я не про те, я сповіщаю вам факти, самі факти. Прикрі факти, але з цим нічого не вдієш... Бачите, що робиться навкруги? Всі поробилися будівниками, ентузіастами... Навіть, навіть...

Інеску зам'явся, забурмотів щось невиразно, голова його похилилася, мов би він сидів оце перед своїм господарем і боявся його гніву.

— Тоніка? Що ви знаєте про неї?

Інеску зітхнув, безнадійно розвів руками:

— Вступила на курси бухгалтерів.. Знаєте, тепер у нас модно працювати, всі тепер на посадах...

Містер Вудд встав. Він умів у найскладніші хвилини володіти собою, і тому у нього на обличчі зараз же заграла безтурботна посмішка. Вклонившись і вигукнувши своє «О'кей», він вийшов, гордо несучи квадратну боксерську голову.

У порту він побачив кілька пароплавів, над якими раз по раз схилялися крани. Один за одним у повітрі, смішно повисаючи черевами над водою, пропливали велетні-трактори. Містер Вудд примружив очі: над пароплавами майоріли прапори з серпом і молотом. Ось який крам купує ця маленька, але горда країна! Ідеї, чорт їх побери, виявляється, іноді мають металічне оздоблення. Містер Вудд згадав про свою скриньку, в якій лежали целулоїдні ремінці для годинників, автоматичні ручки, нейлонові панчохи, і кисло посміхнувся. Видно, цей крам тут тепер не в пошані...

Ступивши на борт «Іллінойса», містер Вудд почув на березі музику. Він оглянувся і побачив біля портової дамби натовп з прапорами. Збагнув: це люди прийшли вітати радянських моряків, що привезли трактори...

Гостре око Вудда оглянуло палубу «Іллінойса». На кормі стояв старий кухар негр Томмі і, щасливо посміхаючись, махав руками до моряків з пароплава, де пломенів червоний прапор. Томмі був такий зворушений і захоплений, що, здавалося, його ніякою силою не зсунути з місця. Він не розумів слів, які лунали з берега, він не знав жодного слова ні по-румунськи, ні по-російськи, але серп і молот, музика і усміхнені обличчя робітників промовляли його серцю багато. Томмі був наче учасником цього свята в порту.

Раптом Томмі помітив містера Вудда, що стояв поруч. Його чорне, добре, вкрите глибокими зморшками обличчя витяглось, стало, як завжди, серйозним.

— Гуд дей, містер...

Задихаючись від злості, містер Вудд розмахнувся, з усієї сили вдарив старого в обличчя і кинувся до себе в каюту. Він опустив важку оксамитову штору, рвучко смикнувши за автоматичні крючки. Але і це не допомогло — в каюту линули бравурні звуки оркестру, крики «ура». Тоді він схопив телефонну трубку, прокричав:

— На берег нікого не пускати! Прискорити навантаження вугілля — завтра залишаємо порт!

Підстрибнувши, мов на рингу, містер Вудд щосили ударив кулаком у гумове обличчя Джо. Ще раз, ще раз! Він посилав удари все з більшою люттю і силою, а чорне обличчя робота коливалося в такт ударам і сміялося, реготало в самі очі розгніваному, несамовитому містеру Вудду.

Мал. С. САМУМА

ПІСЛЯ ВИБОРІВ ДО МІСЦЕВИХ РАД

Екс-голова виконкому. — Я вас породив, а ви мене вбили...

ТАНЦЕМАНІЯ

I

Кажуть, що в одному районі недавно був такий випадок. До лікарні привезли знепритомнілого, ще молодого чолов'ягу. При огляді лікар помітив, що молодий чолов'яга якось по-дивному розвинений: мав він могутні, жилаві ноги і дуже тоненькі ручки. Лікар дав хворому щось понюхати з пляшечки і, коли той заклiпав очима, запитав:

— Ваше ім'я?

— Фок... Фок...

— Фока? — допоміг лікар.

— Фокстрот, — видихнув хворий.

— По батькові?

— Вальсовичі

— Так... А прізвище?

— Гопачок...

На запитання: ваша професія? — молодий чолов'яга повідомив, що він працює завклубом одного села. Загадкова комплекція хворого змусила лікаря шукати «корінь зла». Він намагався довідатися, в чому саме полягала робота завклубом.

У відповідь на це молодий чолов'яга ввічливо попросив:

— Подайте мені, будь ласка, портфель...

Він дістав з портфеля «Звіт про проведену роботу за минулий місяць», підготовлений для районного відділу культосвітньої роботи, і подав лікареві. Той розгорнув і прочитав:

«У зв'язку з укрупненням колгоспу, мені довелося укрупнити роботу клубу. Якщо раніш танці відбувалися через день, то тепер я доклав усіх сил і проводжу їх щодня. Якщо раніш доводилося танцювати з 8-ї години вечора до 11-ї, то за новим графіком танці тривають від 7-ї години вечора до 1-ї години ночі. Число танцюючих чоловіко-одиниць зросло втроє...»

— Значить, в основному танцюєте? — перепитав лікар.

Фокстрот Вальсовичі Гопачок кивнув стверднo головою, зітхнув і спитав, чим все-таки пояснити, що він раптом знепритомнів.

— Діло в тому, — пояснив лікар, — що діяльність вашого організму не планувалась. Все навантаження припадало в основному на нижню половину вашого корпусу, на сферу таза і на ноги. От звідси й такі неприємні явища. Вам треба негайно змінити графік, щоб навантаження було рівномірне, пропорційне. Буде здоровіше і корисніше І вам, і відвідувачам клубу.

Кажуть, що поради лікаря запали в саме серце Фокстрота Вальсовича, і він перебудувався.

II

Було б дуже добре, якби та лікарська порада запала в душу і керівникам Лебединського районного Будинку культури на Сумщині. Бо там є свій Фокстрот Вальсович Гопачок, за паспортом — Микола Іванович Зубко. Посада його — масовик.

В клубі запрацювали гуртки, почали демонструватися кінофільми, читаються лекції.

А за те, що в танці він крутиться, як заведений, люди його називають не масовиком, а маховиком.

Двадцять вечорів на місяць тут невтомно танцюють — і відвідувачі, і весь штат. (Десять днів не танцюють, бо штат набирається сил для продовження танців). Є всі підстави сказати, що у Лебедині тепер лютує «танцеманія». Вагатогранну культурно-масову роботу тут підмінили безконечними польками, фокстротами і краков'яками.

А тому Перець б'є тривогу і викликає «швидку допомогу» (районних керівників). Рятуйте, товариші! Бо ось-ось штат Будинку культури знепритомніє, як це сталося з Фокстротом Вальсовичем.

III

Прочитає все це завідуючий клубом с. Мало-Селецьке (Оржицький район, Полтавської області) т. Стилик і скаже:

— Їм ще нічого. Вони хоч танцюють, а що мені робити, коли я навіть ключа від клубу не маю?

Ключ уже півроку лежить у сейфі Оржицької контори «Заготзерна», бо з клубу зробили комору. Засипали зерном, запечатали, а розпечатувати і не збираються. І товариш Стилик не знає, хто він тепер: чи завклубом, чи сторож, чи «ходак». День у день ходить він від колгоспу до сільради, від сільради у районний відділ культосвітньої роботи, звідти в «Заготзерно», потім знову до виконкому райради. Збирає резолюції, розпорядження... Увечері збирає молодь біля клубу і звітує, де він за день бував і що йому хто пообіцяв. А клуб і досі не звільняють.

Гуляє молодь вечорами кругом клубу і пісню таку співає:

Ой, летіла Оржиця не на дуб,
Бо їй більш сподобався сільський клуб.
Засипала Оржиця в зал зерно.
Відтоді—ні лекцій, ні кіно.
Пожалій нас, Оржиця, і не муч:
Звільни клуб скоріше нам, віддай ключ!

Молодь співає голосно, щоб було чути аж до райцентра. Та в «Заготзерні» не чують.

В Оржиці, як бачимо, лютує не «танцемания» а не менш шкідлива хвороба — «глухоманія».

* * *

Висновок буде такий. Пишіть, шановні читачі, про тих, хто в Будинках культури і клубах підмінює цікаву, різноманітну і змістовну роботу — танцюльками. Пишіть і про «глухоманів», що не чують вашого голосу: «Звільніть клуби» Є ще такі, що заповнили клуби і зерном, і зайняли під птахоферми! За вушко їх і до Перця! На сміх людям!

О. СТЕПАНЕНКО.

ВЕЧІР

А мати хоче научати,
Так соловейко не дає.
Т. ШЕВЧЕНКО.

Садок вишневий коло хати,
Вечірня зірка розцвіла,
Дівчина лекцію читати
В радіостудію прийшла.

Прийшла, щоб досвідом ділиться
З людьми колгоспного села,
Щоб розказати, як пшеницю
Вона ростила й берегла.

Як кожну пестила стеблину,
І як за працю чесну ту
Їй — наймолодшій Героїні —
Вручили Зірку Золоту.

* * * * * * * * *

Десь дома, в затишній кімнаті,
Сім'я вся — біля приймача.
...А мати хоче научати,
Та бач — дочка її навча!

Г. КНИШ

м. Львів.

Перець-ниця

ТРИ ХАРАКТЕРИСТИКИ

ОСЬ ЯКУ характеристику написав директор Петрівської (Ворошиловський район, Ворошиловградської області) неповної середньої школи Павлюсенко вчительці С-ній:

«...До роботи ставиться добросовісно, акуратно, виконує всі розпорядження дирекції школи. Методично грамотна. Вимоглива до себе й до своїх учнів. Дисциплінована, політично розвинена, уроки веде на ідейно-політичному рівні. Володіє всіма засобами організації дитячого колективу. Бере активну участь у проведенні агітмасової роботи серед населення».

І ось яку характеристику дав тій же вчительці той же Павлюсенко на запит Першотравневого райВНО:

«Несмотря на то, что имеет среднее образование, к работе относилась формально, безответственно. На уроки часто являлася неподготовленно. Методики не изучает. Уроки проводить на низком идейно-политическом уровне. Не пользуется педагогическим авторитетом среди учащихся. Дисциплина учащихся в ее классе систематически с шумом. Сама недисциплинирована. Не требовательна к себе и к своим учащимся. Безинициативна и не распорядительна среди ученического коллектива... Идейно-политический уровень повышает самостоятельно, а при проверке обнаружила политическую безграмотность...»

За цими двома характеристиками легко скласти третю — характеристику самого директора Петрівської школи Павлюсенка.

З ПРИВОДУ АРИФМЕТИКИ

У СТАРИХ задачниках з арифметики (Малініна й Буреніна чи Верещагіна, хто пам'ятає) були такі задачі (цитуємо по пам'яті):

«В басейн через одну трубу вода наливається по 40 відер на годину, а через другу трубу вода виливається по 35 відер на годину. Скільки відер і т. д. і т. ін.»

Учні довго ламали собі голову, скільки ж відер залишиться в басейні, приміром, через добу чи за півдоби.

І нікому на думку ніколи не спадало, чому, власне, збудовано такого басейна, що йому в одну дірку вливалося, а з другої дірки виливалося...

Подейкують, що у Вінницькому, приміром, облбудтресті чимало таких працівників, що дуже схожі на оті дірки в басейнах.

Треба було взяти на роботу «десятника» земляних робіт Лебедева. І треба було йому виплатити 700 карб. Виплатили й написали:

«За відлив відрами води з котлована Сабарівської електростанції у річку Буг». — Отже, тільки вливалося, а з Буга не виливалося.

Задача про табельницю й нормувальницю така: одробили по 37,5 людино-днів на місяць і мають по 250—350 крб. на місяць, хоч у місяці всього тільки 26 робочих людино-днів...

Вечірній завод, новий-новісінький, працює, а для його ремонту беруть механіка на 254 години на місяць.

Отак і розтринькують десятки тисяч карбованців щомісяця!

Головний інженер облбудтресту т Швецов обурюється:

— Що ви мені — говорить, — це в актах пишете?! Я арифметику знаю!

Пишуть до нас: «Чи правильно це все?»

Ми не математики! Зверніться до облпрокурора, він, здається, знає, як помножити, як дати, як додати.

Із арифметики, кажуть, вінницький облпрокурор мав п'ять!

ХОРОША МАША...

ЯКОСЬ молочнотоварну ферму колгоспу ім. Ілліча відвідали дорогі гості — голова Зачепилівської (на Харківщині) райспоживспілки т. Осадчий і директор заготконтори т. Тищенко.

— Скажіть, будь ласка, — поцікавились вони. — Яка корова найбільше молока дає?

— Ось ця, — показали доярки. — Наша Маша.

— Ге-е, — сказали гості. — та ви ж погано її доглядаєте, не по-хазяйському...

Другого дня Маші не стало на фермі. А ще за кілька днів у секретаря Зачепилівського райкому КП(б)У т. Травініна були гості.

— Ну, як Маша? — запитали гості.

— Спасибі. Дружині Маша дуже подобається, — відповів т. Травінін. — Хороша Маша!

І забув додати: «Та не наша»..

А цього забувати не можна!

ХТО ТАМ БЕЗ КВИТКІВ?!

ТЬОТЮ пропустіть... — виспівувала одного осіннього вечора під дверима Ногайського кінотеатру людина високоченного росту, нетерпляче човгаючи по землі величезними черевиками, приблизно сорок третього розміру.

— Не пущу, товаришу Зінчик, хоч ви і поважна в районі людина, — рішуче заявила контролерка, закриваючи тілом двері.

— Пустіть! Пропустіть!! — підспівували з боків ще троє поважних людей — тт. Фащевський, Маркін і Забутній.

Раптом якась постать прошмигнула за спиною контролерки і несподівано застряла у дверях.

— Це ви, Ганно Степанівно? Це ви, товаришко Яра? — здивувалась контролерка. — Ні, не вийде, хоч ви і голова нашої селищної Ради... Без квитка не пущу.

— Що за непорядки?! — гримнув чийсь гучний бас, і на дверях з'явився завідуючий районним відділом кінофікації т. Устінкін. — Хто там без квитка? Давайте його сюди! Викличіть міліцію! — і раптом осікся...

— А-а... будь ласка.. добро пожалувати... Дайте прохід! Відчиніть ширше двері! Проходьте, проходьте... Ось тут сідайте... Вибачте. Контролерка —людина нова. Порядків не знає.

Безбілетники зайняли місця...

Понад 47.000 карбованців збитків завдав державі в 1950 році Ногайський кінотеатр (Запорізька область) тільки тому, що з щедрої руки т. Утінкіна театр відвідує безплатно велика група районних працівників.

ЛИХІВСЬКЕ ЛИХО

(Хроніка)

ПОЧАЛОСЯ навесні. Виконком Лихівської райради попросив виконком Дніпропетровської обласної Ради допомогти у відбудові райцентра. Облвиконком не тільки асигнував на відбудову чималі кошти, а й зобов'язав облуправління в справах сільського і колгоспного будівництва організувати в Лихівці будівельну дільницю облсільбудтресту.

Довго чекали у Лихівці облсільбудтрестівців, та не дочекалися. Мусили взятися за перо і написати голові Дніпропетровського облвиконкому т. Філіппову листа. По-перше, написали, що рішення облвиконкому № 1195 не виконано, будівельна дільниця у Лихівці не організована. По-друге, сповістили, що рішення не виконали начальник обласного управління в справах сільського і колгоспного будівництва т. Животов і керуючий облсільбудтрестом т. Оснач. По-третє, попросили вплинути..

Вплинули. І зразу ж облсільбудтрест організував Лихівську будівельну дільницю з постійним місцем перебування у... П'ятихатках.

Розвели від здивования руками у Лихівці і знову взялися за пера. Тут і пішло...

З Лихівки писали — з Дніпропетровська відповідали... З Лихівки телеграфували — з Дніпропетровська відтелеграфовувалися... З Лихівки дзвонили — з Дніпропетровська віддзвонювалися...

Покинули лихівці телефонну трубку і знову взялися за пера, та поглянули у вікно, і випустили пера з рук. За вікном падав перший сніг... Будівельний сезон минув — у райцентрі нічого не збудовано...

От і всі наслідки рішення № 1195 виконкому Дніпропетровської обласної Ради депутатів трудящих.

НЕЗВИЧАЙНІ пригоди

НЕЙМОВІРНИЙ ВИПАДОК. Мешканці с. Архангельського, Привільнянського району, Миколаївської області, нещодавно були свідками неймовірного явища: з самого ранку голова сільради І. М. Колісник був тверезим і в такому незвичайному для нього стані пробув аж до обіду.

КРІЗЬ ЗЕМЛЮ ПРОВАЛИВСЯ Федір Кононович Івченко, мужчина 38 років, ухилявшись від сплати аліментів на дочку, що мешкає в м. Проскурові, Кам'янець-Подільської області.

ЗАБЛУДИВ прокурор Андріївського району, Запорізької області. Сім років тому він разом з усім своїм апаратом потрапив у пухнятник трактористів Андріївської МТС і досі ніяк не знайде дверей, щоб вибратись з чужого приміщення.

ПОЛІЗ НА СТІНУ завідувач сектору кадрів виконкому Ямської райради (Сталінська область) т. Северин, побачивши на ній стінну газету, а в газеті своє прізвище. Серед потерпілих—розірвана стінна газета та подряпана стіна. Якимсь чудом т. Северин до цього часу лишається «непотерпілим».

ЦІННА ЗНАХІДКА. У колгоспі с. Уралове (Зноб-Новгородського району на Сумщині) знайдено чималу свиноферму, що складається з 127 льох та кабанів. Про те, що ця свиноферма ніде в документах не значиться, знав тільки голова артілі Шевцов та голова ревізійної комісії Шинко. У районі ж про це не знав ніхто.

Загадкові картинки

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Хто автор комедії?

Хто критикував директора?

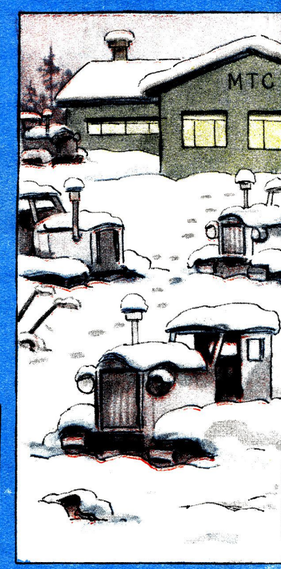

Чого невистачає в цій МТС?
(Хазяйського ока).

Яка пора року?

Де лісосмуга?

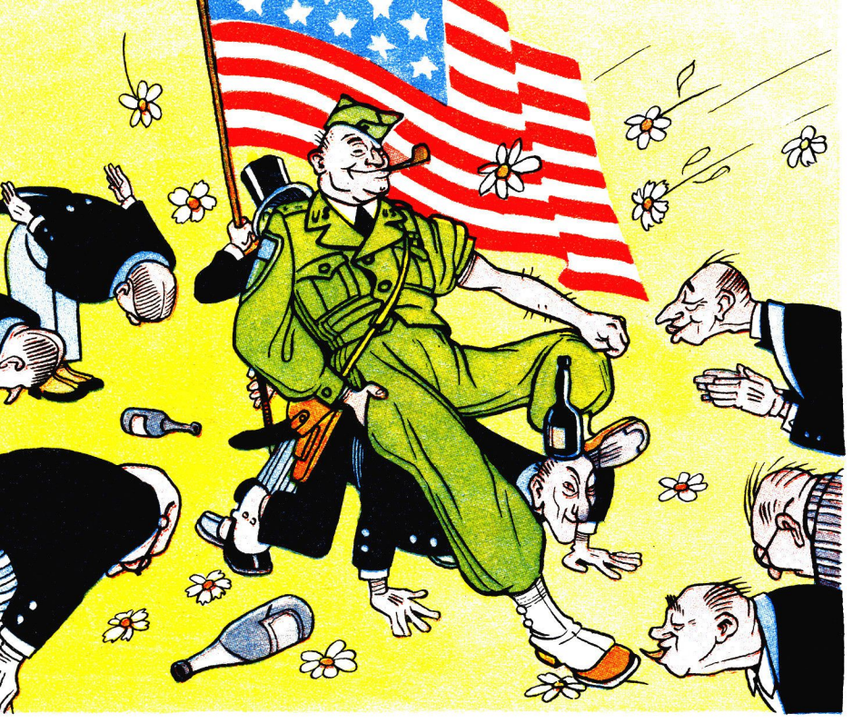

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

ЙОГО ОТОЧЕННЯ

До такого оточення він звик на Заході...

До такого оточення його привчають на Сході!

ПОЛІТИЧНИЙ ІХТІОЗАВР

СИН НЕБА і СИН МАВПИ

Японського імператора Хірохіто величають останнім «сином сонця» на землі. Його батько Іосихіто був сином «вродливої, але не переобтяженої мозком» незаміжньої графині Янагівара. У нього були одвислі губи і важкий погляд. Якось, виступаючи перед членами парламенту, він згорнув рукопис своєї промови, приклав до ока і, як через підзорну трубу, почав оглядати присутніх.

Всі зрозуміли, що в імператора не всі дома. На трон посадили його сина Хірохіто. Так син ідіота став «сином сонця»!

Нині цей політичний іхтіозавр тиняється по Японії в своєму вишнево-червоному лімузині і пописує віршики, в яких закликає народ бути готовим до «столітньої війни».

«Війна не закінчена, — пише він. — Це тільки перепочинок. Шлях до відродження Японія може знайти тільки в новій війні...»

Так писати велить йому Макартур. Той самий Макартур, що в свій час утікав з Філіппін від японців, нині доручив Хірохіто «підтримувати войовничий дух японського народу».

Японські мракобіси лементують, що японці — єдиний народ, створений богами, а всі останні народи походять від мавп. Іосука Мацуока в свій час писав: «Місія раси Ямагата полягає в тому, щоб запобігти перетворенню людського роду на чортів». А для цього, розвивав його «теорію» князь Фуміморо Коное, — «весь світ треба підвести під один дах з Японією». Під час війни ця «теорія»... підвела самих японців. Під японським дахом тепер безчинствують американці, а «син сонця» служить на задніх лапах перед сином мавпи, одягненим в генеральський мундир.

На думку тих же японських мракобісів, душа людини перебуває в животі.

Роблячи харакірі, тобто розпанахуючи собі черево, самурай вірить, що його душа переміщається на небо. Коли восени 1945 року радянські війська виступили проти японських імперіалістів, душа імператора переселилась з живота в п'яти. Він не зробив собі харакірі, а кинувся в обійми до Макартура. А той на всякий випадок «поклав Хірохіто у свою жилетну кишеню». Хірохіто не віддали до суду, як головного воєнного злочинця. Навпаки, цьому іхтіозаврові дали широку свободу дій. «Найбільш таємничий монарх всього світу», за вказівкою Макартура, сів в автомобіль і роз'їжджає по країні, щоб продемонструвати народові, що імператорську владу в Японії збережено.

Хірохіто сам по собі — нікчема. Але в руках американських мілітаристів — це злий, небезпечний ворог миру. Бізнесмени з Уолл-стріту вибовтали таємницю своєї дружби з цією допотопною потворою.

Уйлард Прайс писав: «Імператор — це Японія. Відстороніть його—і не буде Японії. Лишиться тільки багато осколків, які треба буде об'єднати в щось нове, що може бути краще, а може бути й **гірше** старої Японії».

Американці приберігають Хірохіто «при владі». Вони намагаються зберегти агресивну силу і агресивну ідеологію старої Японії, щоб використати японське гарматне м'ясо для своїх підлих задумів.

Нещодавно політичний радник Макартура Себолд на секретній нараді розкрив карти. Він заявив, що «Сполучені Штати вважають Японію своїм справжнім союзником у майбутній світовій війні і тому вони прагнуть відновити воєнну могутність Японії і її попереднє становище в Азії». Американський імперіалізм виявився спадкоємцем і опікуном японського імперіалізму. Недарма говорять: «Ворон воронові око не виклює».

ЖИТТЯ-БУТТЯ ЧАРЛІ — ХІРОХІТО

Про приватне життя імператора досі знали небагато. «Імператор не страждає ні перевантаженістю шлунку, ні перевтомою мозку, — писали херстівські журналісти. — Голова його не має чотирикутної форми, притаманної діловим людям».

Дійсно, діловою людиною Хірохіто назвати не можна. Він, навіть, папери, які йому подаються, не підписує. Він ставить печатку. «Його не слід переобтяжувати»— говорять придворні.

І божественний нероба розважається, як може. В одній із його кімнат стоїть мініатюрний акваріум. Імператор вивчає еволюцію життя від нижчих до вищих форм шляхом природного добору. Вивчивши всі форми пристосовництва в природі, він успішно скористався своїми знаннями, пристосувавши своє божественне єство до окупаційної політики Макартура.

Хірохіто удає з себе ревного почитателя народних традицій. Він заявляє, що любить свято «слухання комах». Для імператора скуповують бамбукові клітки з метеликами, кониками, цикадами і цвіркунами.

У тихий осінній вечір здійснюється обряд «звільнення комах». Клітки відкриваються, комахи вилітають, сідають на дерева і виспівують, як можуть. Імператор насолоджується їхнім сюрчанням. Макартур теж бере участь у святах. Тільки він випускає з кліток не цвіркунів, а... воєнних злочинців. Недавно він випустив на волю кривавого ката Сігеміцу.

Так крок за кроком готують вступ Японії в нову воєнну авантюру.

Війна для Хірохіто — мати рідна. Імператорська родина — найбагатша серед всіх царствуючих родин. Для управління її маєтками спеціально тримають п'ять тисяч чиновників міністерства імператорського двору. Плата імператора становить 1 мільйон 125 тисяч доларів на рік — тільки на особисті витрати.

Перед війною його капітали сягали 6 мільярдів ієн. Економіст Кадзуо Аояма твердить, що капітали Хірохіто виросли за війну втрое і що імператор — «людина, що найбільше в світі нажилась на війні».

При такому балансі робити собі харакірі, звичайно, невигідно. І Хірохіто зручно влаштувався в кишені Макартура. Макартур гордо заявляє, що він «годує Хірохіто зі своїх рук», а американці фамільярно називають «сина сонця»... Чарлі. При цьому вони, мабуть, пригадують коміка Чарлі Чапліна, наслідуючи якому носить вусики Хірохіто, хоча і без вусиків вигляд «сина сонця», що лиже американські черевики, — явище смішне.

Імператор любить розплоджувати бліх. Це могло б бути смішним, коли б це не були.., чумні блохи.

Радянський уряд вимагав віддати Хірохіто до суду Міжнародного трибуналу. Але американці продовжують його тримати в кишені разом з таємниче зниклими лабораторіями по вирощуванню чумних бліх.

Але настане час, коли імператор чумних бліх Хірохіто пожаліє, що вчасно не зробив собі харакірі!

П. ЛУБЕНСЬКИЙ.
М. ІВАНЧЕНКО.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Два вагони лісу, закуплені Сумською конторою Укрсільпромбуду, з вини залізниці одержав Сумський трест сільського і колгоспного будівництва.

Помилку виявили. Представники Укрсільпромбуду попросили повернути їм ліс, а начальник тресту сільського і колгоспного будівництва т. Майський їм у відповідь:

— Що з воза впало, те пропало.

— Це — жарт, — подумали товариші з Укрсільпромбуду. Однак згодом вони переконались, що т. Майський не любить жартувати: лісоматеріалу він не повернув до цього часу.

Пробував вплинути на т. Майського начальник облуправління сільського господарства, — не допомогло. Взялись за це діло працівники обкому партії, — не допомогло. Втрутився прокурор, — і це не справило на т. Майського ніякого враження.

Навчи, Перче, т. Майського відрізняти чуже від свого.

В. КОРОВАЙ,
секретар парторганізації облбудконтори.

Суми.

ВЕЛЬМИШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Керівник Лисогірської філії Держбанку т. Агаркова, мабуть, певна, що, оскільки працівники заготконтори «Птахопрому» заготовляють пташине м'ясо, то й самі вони можуть жити, як «птахи божі». Тов. Агаркова на два місяці затримала виплату заробітної плати працівникам райзаготконтори, хоч Вознесенський птахокомбінат гроші переказав вчасно.

Радянські закони т. Агаркова, очевидно, вважає для себе не обов'язковими. Роз'ясни їй, товаришу Перче, що ніякої особливої лисогірської законності в природі не існує.

Я. ТЕРЬОХІН,
керівник Лисогірської райзаготконтори «Птахопрому».

Миколаївська область.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Проситься до тебе на прийом Галушка, Той самий, що «в курсі діла»... Тільки живе він тепер у Малій Дівиці, обіймає посаду райуповмінзага і під офіціальними паперами підписується — Степан Харитонов.

У Малій Дівиці він теж обгородив свою садибу високим тином. Обгородившись, захопив зайвих 0,15 га землі, перегородив провулок, закрив жителям вулиці найближчий хід до водопроводу.

Мешканці Малої Дівиці набридають Галушці—Харитонову своїми скаргами, а він просить не турбувати його і дати йому можливість «строїти» на своїй садибі «цвітущу жизнь».

Ф. ГОЛЯК,
П. МАЛЬКО.

Чернігівська область.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Оце пишу на конверті: «Київ, Коцюбинського, 7. Перцю» та й думаю: «Яке це велике щастя — мати свою адресу! Одержуєш собі листи, газети, приймаєш відвідувачів... Щастя!» Та, на жаль, цього щастя не має наша установа. Зветься ця безадресна установа: Сталінський обком профспілки працівників комунального господарства. Безадресність, так би мовити, обкому цілком природна і логічна; звідки ж візьметься адреса, коли немає приміщення? Півтора року обком залишається без приміщення, півтора року ми звертаємось по допомогу і до міськвиконкому (голова т. Єфименко), і до міськкомунгоспу (зав. т. Суботін), і до облкомунгоспу (зав. т. Астрахань). На всякі адреси писали — не допомогло.

Отже і пишу на конверті: «Київ, Коцюбинського, 7...».

Думаю, що це саме та адреса, яка нам потрібна.

ВАКУЛА,
секретар Сталінського обкому профспілки.
працівників комунального господарства,

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Мешканцям деяких вулиць міста Осипенко керівники міського водопроводу видають воду, як ліки: по чайній ложці раз на добу. Так, наприклад, водоколонка в районі Ново-Васильківського спуску працює тільки з 15 до 16 години. Мешканці міста дивуються: чому невистачає води? Може тому, що її дуже багато в промовах завідуючого відділом міського комунального господарства т. Ізвєкова і начальника водопроводу т. Приходька, які весь час обіцяють покінчити з неподобствами у водопостачанні.

Л. ЗАПОРОЖЕЦЬ.

Запорізька область.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Дозволь на твоїх сторінках попросити пробачення у начальника Первомайської міжрайонної контори «Сільелектро» т. Яковлєва за той превеликий клопіт, якого ми йому завдаємо.

По-перше, ми — колишні учні ремісничого училища—виявляємо занадто велику настирливість, вимагаючи, щоб нас використовували на виробництві за фахом, тобто як електромеханіків. По-друге, ми псуємо настрій т. Яковлєву та керівникам будівництва Мигіївської електростанції законними вимогами видати зарплату, якої ми не бачили вже два з половиною місяці. По-третє, ми завдаємо згаданим товаришам зайвого клопоту нетактовними запитаннями про гуртожиток, про їдальню на будівництві тощо.

Як бачиш, Перче, ми не даємо т. Яковлєву спокою, а він — добра душа! — не звертає на все це ніякої уваги. Ангельський характер має людина!

М. ЛАНДИК, М. ВАСИЛЕНКО, Ф. НЕХАН.

с. Мигія, Одеської області.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Була у нас на колгоспному подвір'ї криниця. Воду з неї витягали однокінним воротом.

— Яка кустарщина! — здивувалися керівники Тальнівської МТС. — Давайте механізуємо водопостачання.

Правління охоче прийняло пропозицію. Склало з МТС умову, переказало 7000 карбованців за устаткування і 3.500 карбованців — за монтажні роботи.

— Тепер ждіть механіка, — сказали нам.

Діждались. Приїхав механік т. Шишкін. Приїхав, поставив несправну помпу — і зник.

Залишились ми тепер з помпою, але без води.

Не раз нагадували ми директорові МТС, що не можуть ферми залишатись на зиму без води, та це — як по воді батогом. Дали ми про це знати завідуючому райсільгоспвідділом т. Дорошенкові, але і він, як у тій пісні співається, «знає, та мовчить».

Як ти гадаєш, Перче, довго ще вони мовчатимуть?

А. МОРОЗ,
зав. фермами колгоспу
ім. Петровського.

Тальнівський район, Київської області.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

До ПЕРЦЯ надійшов лист про зловживання продавщиці Коломієць (с. Пасіки, Таранівської сільради, Зміївського району на Харківщині). **Рішенням суду Коломієць Є. С. засуджено до десяти років позбавлення волі.**

* * *

У фейлетоні «Здоровенькі були!», надрукованому в № 15, ПЕРЕЦЬ критикував керівників Каховського району (Херсонська область) за байдуже ставлення до культурних запитів населення райцентра. Обговоривши виступ Перця, бюро райкому партії вжило ряд заходів щодо поліпшення роботи Будинку культури. Директора будинку т. Гнітієва знято з роботи; на зав. райвідділу культосвітроботи т. Лазаренка накладено стягнення. **Розпочато капітальний ремонт Будинку культури.**

* * *

У № 13 ПЕРЕЦЬ вмістив замітку про те, що начальник Високопільського райвідділу міліції т. Пушкарьов та автоінспектор т. Шепотило взяли в колгоспі ім. Калініна автомашину і зіпсували її. За повідомленням Управління міліції УМДБ Херсонської області, **Пушкарьова знято з роботи і зобов'язано його разом з Шепотилом відремонтувати машину за власний рахунок.**

* * *

ПЕРЕЦЬ одержав листа, в якому повідомлялося, що заступник голови правління Вінницької облспоживспілки т. Соцький непристойно поводив себе з відвідувачами. **Рішенням правління облспоживспілки Соцького знято з роботи.**

З НАШОГО ФОТОАЛЬБОМА

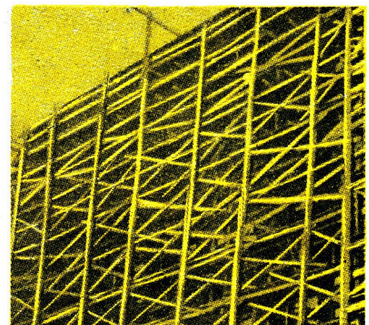

Будинок, який ви бачите на фото, належить Міністерству сільського господарства України. Височить він на вул. Ів. Франка, у Києві.

Не тільки височенький, а й дорогенький цей будинок. Три мільйони карбованців він уже коштує, а до пуття так і не доведений. Грошики пішли, а ліфти... як стали ще кілька років тому на останньому поверсі, так і стоять. І «недаремно» стоять: за 200.000 карбованців.

На котли для парового опалення було втелющено 100 тисяч карбованців лише для того, щоб потім сказати «негодящі» і викинути.

10 тисяч карбованців пішло на те, щоб обладнати квартиру керуючому Сортзаготзерна т. Голикову. Потім цю квартиру заходилися перебудовувати для іншого начальника, для керуючого Укрсільгосппостачу т. Крившиця. На це пішло 60 тисяч карбованців і т. д.

Цього року було відпущено 400 тисяч карбованців на облицювання будинку. Міністерство з цією цифрою справилося теж непогано. Всі гроші витрачено. Будинок «облицювали»... риштованням і на цьому зупинилися...

Ждуть, очевидно, нового року, щоб за новим кошторисом «двигати» ремонт далі... від кошторису до кошторису.

Роки йдуть, гроші йдуть, а про будинок можна тільки сказати словами пісні: «Каким ты был, таким ты и остался».

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б) України «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-30-31 4-65-56. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.**

Журнал «Перець» № 23(202) (на украинском языке). Підписано до друку 28.XI. 1950 р. Формат 70×105 см. 1 друк. арк.

БФ 04508. Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 4610. Тираж 50.000 прим.

З серії малюнків художника В. ЛИТВИНЕНКА — **«Палії»**.

ТРУМЕН — КРИВАВА СИДІЛКА УОЛЛ-СТРІТУ